

Nový dokument ukazuje, jak byla zavedena Covidová diktatura pod vedením Ardernové na Novém Zélandu (video)

 necenzurovanapravda.cz/2023/12/novy-dokument-ukazuje-jak-byla-zavedena-covidova-diktatura-pod-vedenim-ardernove-na-novem-zelandu-video

22 prosince, 2023

Dnes už víme mnohé z toho, co jsme v „době covidové“ mohli jen tušit. Vlády, které byly v celém podvodu zainteresovány, věděly, že nejednají v zájmu občanů, ale v zájmu svých loutkovodičů.

Za odměnu si všechny zkorumpované (či vydírané) vlády mohly slušně krást na nouzových stavech a ovládat zcela zmanipulované obyvatelstvo tak, aby bylo absolutně poslušné.

Tyto vlády však také věděly, že genové injekce nejsou účinné a ani nezajistí bezinfekčnost. Přesto se dopustily tlaku na neočkované a často také jejich segregace v rámci lživého tvrzení, že „jen očkovaní jsou bezinfekční.“

Na Novém Zélandu nyní vytvořili dokument, který má tuto neblahou dobu připomenout, ale také probudit ty jedince, kteří stále naivně věří, že vlády konaly pro dobro občanů, případně že nevěděly, co konají.

Film „Řeka svobody“ ukazuje politickou třídu bez svědomí. Ukázalo se, že poradní skupina vlády Ardernové pro COVID věděla o vedlejších účincích vakcíny včas a doporučila kabinetu injekce dále neaplikovat. Ale vláda přesto pokračovala.

Dokumentární film „River of Freedom“ je filmovým záznamem protestů na Novém Zélandu proti opatřením proti covidu a povinnému očkování. Film už na Novém Zélandu zanechal výrazný ohlas.

Navzdory tomu, že byl ignorován mainstreamovými médii a promítal se pouze v několika málo kinech, dosáhl v pokladnách kin na 10. místo.

Film dokumentuje námítky proti povinnému očkovacímu režimu „No Jab, No Job,“ který zavedla tehdejší premiérka Jacinda Ardernová.

Ukazuje, jak se novozélandští politici tváří v tvář demonstrantům zabarikádováni v parlamentu. Všechny 120 poslanců s nimi odmítlo hovořit.

Níže můžete shlédnout trailer k filmu:

Watch Video At: https://youtu.be/jUP_2pxEe0o

Demonstranti nevypadali organizovaně ani hrozivě. Většina z nich prostě opakovaně mluvila o potřebě dobročinnosti. Nálada byla spíše plná zmatku a traumatu, protože lidé, kteří většinou důvěřovali své vládě, museli sledovat, jak se jejich politici mění v byrokratické tyrany.

Mnozí z nich přišli o práci a trpěli starostmi, které s tím souvisely. Byly ukazovány fotografie očkovaných, často mladých lidí, kteří buď zemřeli, nebo byli vážně poškozeni na zdraví. Obzvláště smutný byl příběh ženy, která musela po očkování podstoupit čtyři kola chemoterapie kvůli extrémním příznakům zánětu.

Toto je další kapitola v ponuré historii toho, co by se kdysi dalo považovat za největší lékařský zločin v dějinách. Kupodivu je však jasné, že obě strany věřily, že jsou v právu.

Film začíná konvojem kamionů připomínajícím slavnou kanadskou akci. Do hlavního města Wellingtonu dorazili jako různorodá skupina, která pocházela z mnoha různých společenských vrstev.

Jejich požadavky byly prosté: lidé by měli mít právo sami rozhodovat o tom, co půjde do jejich těl, a ne aby je k tomu nutil stát. Měli by mít právo vyjadřovat své názory a účastnit se veřejné debaty – aniž by byli cenzurováni, démonizováni, zneužíváni a ignorováni, a to i mainstreamovým tiskem.

To byla ve skutečnosti velmi věrohodná obava. Například neočkovaný policista, který přišel o práci, poukázal na to, že kdykoli někoho zatýká, musí ho informovat o občanských právech Listiny práv Nového Zélandu. Ale jsou to právě tato práva, která novozélandská vláda zcela ignoruje.

Politici mezitím projevili samolibou bezstarostnost. Měli své stálé fráze, jejichž cílem bylo přimět celou populaci k aplikaci genových injekcí. To je další důkaz toho, že zavedení příkazové disciplíny nevyhnutelně ovlivňuje svědomí lidí, schopnost přemýšlet o vlastních činech.

Manipulační techniky byly k vidění v plné parádě. Objevila se absurdní marketingová opatření, která měla přesvědčit občany, aby riskovali své zdraví. Byla zde extrémní snaha vykreslit protestující jako extremisty.

Ardernová je směšně označila za „čiré zlo“ a dodala, že očkovaní mají plné právo vidět neočkované jako hrozbu.

Ministr práce a bezpečnosti Michael Wood poté, co předstíral, že chápe obavy demonstrantů, prohlásil, že za jejich protestem údajně stojí proud špíny, násilí a výhrůžek, proud antisemitismu a bouře

islamofobie.

Z čeho vycházela poslední dvě tvrzení, nikdo neví. A mluvilo se také o „proudu skutečného fašismu.“

Generální prokurátor David Parker upoutal pozornost právní propracovaností, když vykřikoval o „kolektivních právech“ v protikladu k právům jednotlivce.

Lepší popis by samozřejmě byl, že lidé byli do značné míry zbaveni svých práv. S tímto narativem varoval jen proto, aby varoval před „extrémní verzí individuálních svobod, která přebíjí práva komunity.“

Kromě toho, že se pendluje mezi „právy“ a „svobodami,“ které jsou definovány odlišně, je těžké si představit, jak by to, co protestující chtěli, mohlo být jakkoli „extrémní.“

Je koneckonců nepopíratelné, že svoboda projevu, svoboda před svévolným zatčením nebo zadržováním, právo nebýt diskriminován a právo pracovat, jsou základními právy na Novém Zélandu.

Přesto byla svoboda projevu napadána jako „šíření dezinformací,“ diskriminace neočkovaných byla krutá a každému, kdo se nepodřídil, bylo odebráno právo na práci.

Zpochybněno bylo i právo na náboženskou svobodu. Neočkovaný katolík řekl, že nemá přístup do svého kostela a oddaný Hare Krišna řekl, že nemůže jít do svého chrámu.

Film ukazuje, jak se demonstranti zapojují do mnoha údajně „extrémních“ aktivit, jako je zpěv písní a hodně mluví o charitě. Když se s nimi politici – s výjimkou vůdce „Nového Zélandu na prvním místě“ Winstona Peterse – odmítli setkat, zvýšili sázky.

Zpívali více písní a mluvili o tom, že je třeba, aby se k sobě lidé chovali hezky.

Politici na druhé straně rozzlobeně nasadili policii, jejíž akce se velmi podobaly proudu násilí a hrozeb, o kterém se zmínil Wood. Ale byl to stát, kdo hrozby a násilí vyslal, ne demonstranti. I tak byla reakce většinou pokojná, i když několik demonstrantů bylo zraněno.

Někteří propuštění členové novozélandské policie a obranných sil napadli povinné očkování u Nejvyššího soudu a svůj případ vyhráli. Zde dokument končí.

Covidová katastrofa ukázala, že když je většina západních zemí pod tlakem, nemají efektivní a nezávislé soudnictví. Vítězství novozélandského Nejvyššího soudu tedy nebylo triviální. Ukázalo se, že alespoň některé instituce v zemi jsou ochotny chránit demokracii.

Zároveň film ukazuje politickou třídu bez svědomí. Ukázalo se, že vládní poradní skupina pro COVID věděla o vedlejších účincích vakcíny včas a doporučila kabinetu nepřijímat nařízení o povinném očkování. Vláda se však nenechala odradit.

A proč? Manažeři musí vykazovat měřitelné výsledky a kýženým výsledkem bylo, že se všichni museli nechat očkovat. Všechno ostatní, jako je naslouchání námitkám občanů, zvažování možných rizik, dodržování principů demokracie nebo dokonce pamatování na to, co to znamená být člověkem, bylo ignorováno.

Tato ledově chladná bezcitnost politiků je v ostrém kontrastu s upřímnými apely demonstrantů.

Ohodnoťte tento příspěvek!

■ ■ ■ [Celkem: 9 Průměrně: 5]